

მ. 8 1915 წ. სა. პოლიცია

იუმორისტ. ჟურნალი

აშაპატი პატივსაცემი

№6

სინკ. ქართ. გამ.

თავალ-ახნაურთა პრეზიდენ

დლით

სინკ. ქართ. გამ.

ქენია. ქა ამდენი როგორ ილაპარაკე, რომ ასე მოიქნაცე და გული შეგიწუხდა?
თათქარიძე. (მოსულაქრებუჯი) რას იზამ გეთაყვა უნდა ილაპარაკო. საქვეყნო საქმეა. გუშინ წინ დლით და საღამოთი ვილაპარაკე. გუშინ დლით, შუადღეზე და საღამოს; დღეს დლით და შუადღეზე ვილაპარაკე. რას იზამ ამითაყვი უნდა ილაპარაკო, ჭკვიანა ლაპარაკობს ხომარობა საქმე ხომ არ არის.

ქეციანი.

„ხოლო მე ვითარცა ყრუსა არა მესმოდა და ვითარცა უტყემან არა აღვიღე პირი თვისი“.

(ფსალმუნი კიტა აბაშიძისა).

მოგეხსენებათ, ხელი ხელსა ჰბანს,
ორივე ერთად
ამშვენებენ პირს!
ერთხელ კრებაზე მარჯვენა ხელი*)
შემთხვა, თურმე,
დიდსა გასაჰირს:
ის აუჯანყდა პირსა დამშეულს
და მარცხენისგან
შველას დაჩვეულს,
სასაყვედურო კილო მოესმა
და იცნო მასში
მეგობრისა ხმა.
მარცხენა ხელი (მისგან აღზრდილი
მგოსანი სანდრო
შანშიაშვილი)
„საქართველოს“ შუქურ ვარსკლავა
ამ გაფიცვაზე
მას შეედავა.
არ დაუხსომა ძველი ამბავი
(და სამწუხარო
არა არის აგი?)
შემოსწყრა კიტა „მის აღმოზრდილსა“
დიდებულ მგოსანს
შანშიაშვილსა
და რაც კი გულში ხინჩი ებუდა
სულშემბუთავად
შემოუფუტა:
— შვილო სანდრო! არ გრცხვენია,
მოიძულე შენი კიტა?
აღარ გახსოვს ბავშობისას
გულს ჩაგიკრა, ხელით გზიდა?
ასე უნდა დაუფასო
ღვაწლი აღმზრდელ კირისუფალს
კაცების თუ არ გრცხვენია
იქ რას ეტყვი მამა უფალს?
აღარ გახსოვს „აზრელეგმა“
ქურდობა რომ შემოგწამეს?

*) გთხოვთ სცნათ კიტა აბაშიძის სახელი.

პირველათ ვინ შეგებრძოლა
მათ თავხედურ სითამამეს?
აღარ გახსოვს შენი ქება
„ხალხის ვარყენათ“ ჩამოთვალეს,
ლამის ოთხში ამომიღეს,
გამაწამეს, გამაწვალეს?
აღარ გახსოვს... მაგრამ განა
ჩამოითვლის ყველა აგი,
რაც მე შენზე შრომა მიძღვის,
სამსახური და ამბავი?!
შე პარანასზე მოზინადრეს
ქვეყნის არა გაგვეგება,
და კიტა გულ დამდღღრული
კვლავ ფერხთ ქვეშე გაგვეგება,
მაგრამ შენ ჩემს გამოინაზარდს
არ შეგშვენის ჩემზე ძვირი
და ასე რომ მომიძულე
ეგ მაწუხებს, ამას ვტყვი“.

მარცხენა ხელმა, (შანშიაშვილმა
კიტის ნაღვაწმა
და გამოზრდილმა)
ღვაწლი კრიტიკოსს არ დაუფასა
„საქართველოში“
ეს მოუთავსა:

— ჩემო მცველო ანგელოზო
სანატრელო ძია კიტო,
ბროლის სხივთა ქანდაკება
და დილის მზის მარგალიტო!
წავიკითხე გულის ყურით
სიტყვა შენი მონაგზავნი:
სარგებელსაც ვერ გადავიხდი,
შენ კი გინდა გიზლო თავნი!!
შიმშილობაც რომ არ იყოს,
აწ მე რაღა გამასუქებს,
თუ პროტესტში გამოაუშვებ —
მაგ უთვალავ თამასუქებს?..?
ქეუიან კაცს გეძახიან,
მწერლობითაც არ ხარ ხამი
და ეს როგორ მოგივიდა,
რომ მომთხოვე მგოსანს ქრთამი?
შენის აზრით „სისხლით ირწყვის
საფრანგეთის მინდორ-მდელო
და არც კი ღირს ლაპარაკად
ქეციანი საქართველო“.
მაგრამ რა ვქნა, როცა გული

უფრო ეტრფის „ჩვენს ქეციანს“
 ჩიღრე ფრანგთა საიმაყეს:
 არიზს მდიდარს და ეშხიანს.
 იუნდ მომაკლდეს შენი ზრუნვა,
 სოამაგე შენი ხელი,
 სინც ვიტყვი—ქეციანსაც
 აზრლო უნდა და საჭმელი!

ეშმაკი.

მოციქულთა სწორი წმინდა მოწამე

პ ი ტ ა

(ერისკაცობაში ივანე აბაშიძე).

ქართველ წმინდანთა გუნდს შეემატა ახალი მოწამე და მოციქულთა სწორი კიტა. როგორც ირკვევა ძველი გაზეთებიდან, ის თურმე მეოცე საუკუნეში ცხოვრობდა. უწამებიათ იგი ვგრეთ წოდებულ სოციალ-დემოკრატებს. განსაკუთრებით დღე კიტას მოსაგონათ ჯერ დანიშნული არ არის.

გერმანული.

გერმანელების სიმხეცე.

მკითხველი, რა თქმა უნდა, წაიკითხავდა იმ შემადარწუნებელ ცნობას, „სახალხო ფურცელმა“ რომ გამოაქვეყნა ამ დღეებში:

გერმანელებმა „დაპყრობილ პოლანეთში ყველა პური და ქერი და ა ტ უ ს ა დ ე ს ა“.

ჩვენმა საგანგებო კორესპონდენტმა შემდეგი დებუება გამოგვიგზავნა ამ აღმაშფოთებელ ამბის შესახებ:

„დღეს ვესაუბრე გერმანელთა მიერ დატუსაღებულსა და შემდეგ გამოქცეულ ქერს. აი, რა მიაზბო: „გერმანელების სიმხეცე აუწერელია. ჩვენ, ყველა პური და ქერი, შემდგომით დატუსაღებისა, საშინელ ბნელ სარდაფებში ჩაგვყარეს, შემდეგ საწყალი პურები გაიტანეს და როგორც დანამდივლებით შევიტყვეთ, თორნებში შებრაწეს და შესჭამეს!! ქერების მდგომარეობაც ფრიად საშიშია. ვეჭვობ, რომ თუნდ ერთიც გადაჩრეს. მე რალაც სასწაულით გამოვიქეცი“. გამოქცეული ქერი „სახალხო ფურცლის“ რედაქციაში აპირებს მისვლას და დაწვრილებითი ამბებს იქიდან გაიგებთ“.

მადლობა ღმერთს! ძლივს ვედირსეთ ქართველ სასცენო კრიტიკოსს, რომელიც, თუმცა სათეატრო ჟარგონით სწერს, მაგრამ დიდ სპეციალურ ცოდნასა და გემოვნებას იჩენს.

აი, ნიმუში:

„...ბ-ნი ალ. იმედაშვილი უ ხ ვ ა დ არის დაჯილდოვებული ერთ შესანიშნავ თვისებით. ეს ვახლავთ მისი სასცენო რიხიანი ხმა“.

როგორც მკითხველი ჰხედავს, ავტორი იმედაშვილის სასცენო, რიხიან ხმას მსახიობის შესანიშნავ თვისებათ სთვლის. ასეთ ზოგად ქების შემდეგ რა თქმა უნდა, ამ ქების დაწვრილებით დასაბუთებას უნდა მოველოდეთ. ავტორიც, ბ. ვ. გარბაკი, ასე ამტკიცებს ალ. იმედაშვილის ხმის შესანიშნავობას:

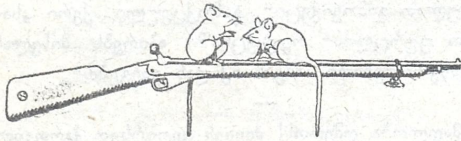
„მაგრამ, საუბედურათ, იგი (ხმა და არა იმედაშვილი) ვერ არის დაყენებული ერთ ღმერთზე (?). სრულიად არ არის მოქნილი, თვით ხმის ტემბრი ალაგ-ალაგ არა სასიამოვნო კოლოს იღებს (??).. მის ხმაში ვერ იხატება ვერც სინაზე, ვერც გამოამეტყველი (?). აღფრთოვანებული სიხარული, ვერც სევდა-მწუხარება... მსახიობს ხმა სრულებით არ ემორჩილება არც დაბალ და არც მაღალ რეგისტრებში. უფრო საშუალო

ში დგება ერთ ღონეზე (1?)... მაგრამ აქაც თითქოს ძუნწობს მსახიობი და ნებას არ აძლევს თავის დიაპაზონს, რომ გაი-
შალოს“).

ესარგებლობთ ბ. გარრიკის უებრო ლოდაკას თე-
ო ავტორის ნიჭის დასახსიათებლათ:

ბ-ნი ვ. გარრიკი უხვად არის დაჯილდოვიბუ-
ლი ერთ შესანიშნავ თვისებით. ეს გახლავთ მისი
კრიტიკული რიხიანი ნიჭი. მაგრამ, საუბედუროთ,
იგი უფრო უნიჰობას ჰგავს და თვით ნიჭის „ტემ-
ბრი არა სასიამოვნო კილოს იღებს“. მის „ნიჭში“
ვერ იხატება ვერც კრიტიკული აღლო, ვერც უბ-
რალი წერა-კითხვის ცოდნა. კრიტიკოსი არც თუ
მორცხვი ვინმეა და უფრო მეტიჩარა და თავხედი
ქაბუკი უნდა იყოს, რომელსაც გაუგონია უცხო
სიტყვები „ტემბრა“, „დიაპაზონი“ და სხვ. და ამ
სიტყვებს ისე ხმარობს, რომ მათი მნიშვნელობის
არა გავგება რა. „საშუალო რეგისტრში დიაპაზო-
ნის გაშლა“ ისევე ძნელია, როგორც ცხვირის ნეს-
ტოში კრიტიკოსის ნიჭის გამოჩენა...
ალ. იმედაშვილს სრული უფლება აქვს წამო-
იძახოს:

— ეჭ, ღმერთო, ჩვენცა დაგვიხსენ ასეთი მსა-
ჯულისაგან!

სულ ქართული, ქართული!!

თავადები გავცან:
გარსეღან და მირიან.

— „საქართველო გვიყვარსო!!“
მუღღამ ამას ყვირიან.

სულ ქართველ ერზე ბკობენ
და მათ ვასაჰირზედა;
„ქართველი“, „ქართველობა“
აკერით პირზედა.

აღლად მათ ბრწყინვალეობას
კარგ რამე ნდომია...
მაგრამ ჩვენი ღლებობაც
ხომ ქართველთა ტომია?..

„ალახს“ ვფიცავ, ისინიც,
(თუნდ რმათი ძველები)
აფრიკით არ მოსულან—
არიან ქართველები!!.

მერე, „ქართველობისთვის“
გლებებს რა პატივს სცემენ?
„ქართველობისთვის ზრუნვას“
ვენახოთ, რით ამტკიცებენ?!!

რით—და მხოლოთ იმით, რომ
გლებს სადაც მოასწრობენ:
მისდგებიან „ქართულათ“;
და ტყავს „ქართულს“ აძრობენ.
ამ გეარ „ქართულ ზრუნვაში“
არიან სულ გათული...
(მეტათ სასიამოა,
თურმე „შეჰმა ქართული“).

აწმყოში თვალს ხუჰავენ,
წარსულით ამაყობენ,
თანაც ქართველ მეფეებს
მუღამ ქებით ამკობენ.

მზათ არიან, — ძველ დროსთვის,
ნიანგის ცრემლი ღვარონ...
და სურთ, ქართველი მეფე
გლებებსაც შეაყვარონ...

რომ მეფეს და ქართველ გლებს
ერთი ენა ჰქონიათ,
თურმე ეს დიდათ ღირდა...
(კოტა ხომ არ გგონიათ!.)

ოღონდ მეფესთან ერთათ
გლებს „ქართველი“ რქმეოდა,
მერე თუნდ გლებს „ქართულათ“
სულიც ამორთმეოდა!..

მეფის კუჭს და გლების კუჭს
„ქართულ“ კუჭებს არქმევდენ,
მაგრამ როცა მეფის კუჭს
ბევრ საქმელს მიაორთმევდენ, —

„ქართულათ“ გაძღებოდა
საზრდო თავზე სდიოდა,
საწყალ გლების „ქართულ“ კუჭს
სულ „ქართულათ“ შიოდა.

როცა მეფე თავადებს
გლებებს ყმათ უბოძებდა,
სულ „ქართულათ“ დაწერილ
სიგელ-გუჯარს მოსცემდა.

შემდეგ ისევე „ქართულათ“
საქმე საქმეს მისდევდა...
გლები თუნდ შეეჰამოთ, —
აბა ვინ დაგიდევდა!..

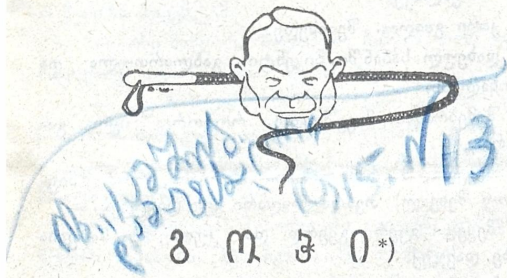
თუნდა ძაღლში გასცვლიდნენ,
ნება ჰქონდათ დართული
(ალბათ მაშინ ის ძაღლიც
იქნებოდა ქართული!).

ქართველ გლეხს და ქართულ ძალს
ერთი ფასი ჰქონიათ.
(ესეც დიდი რამ არის,
ხუმრობა ნუ გგონიათ).

ყველაფერი „ქართულათ“
სწერებით დავთრებში,
მაგრამ როცა ამ გლეხებს
ჰყიდდნენ ხოლომე თათრებში...

ალბათ აქაც ჰქონიათ
რამ „ქართული“ მიზანი. .
მაგრამ, თუ რა? ვეცადე,
ვეღარ გამოვიცანი!!

ფონ-ტეფო.

(სახუმარო მოთხრობა)

190... წელს № მახრაში ვიყავი ხარჯის ამ-
კრეფ ინსპექტორათ.

მოვიდა მოწერილობა, რომ გუბერნატორი
მობრძანდება მაზრის დასათვალისწინებლათ.

შევიკრებით მაზრის უფროსი, მაზრის თავად-
აზნაურთა წინამძღოლი, მე, ბოქაული, ყველა წარ-
ჩინებული პირნი და შევიქნით თათბირი იმის თა-
ობაზე, თუ როგორის ზემოთ დავუხვედეთ გუბერ-
ნატორს. უპირველეს ყოვლისა ვილაპარაკეთ სა-
დილზე. პირველი სადილი უნდა გაემართა თავად-
აზნაურობის წინამძღოლს. ასეც დაასკნეს.

კრებამ ერთხმით ამირჩია სანოვაციის სასყიდ-
ლათ, როგორც კარგი გემოვნების მქონე და გა-
მოჩენილი კულინარი.

* მოგახსენებთ ჩინებული ქართული ანდაზა: „ბალი
წვერში გამწარდება“. ეს მოთხრობა „სამშობლოს“ რედაქ-
ტორის თავში ესიამტკბილა, მაგრამ წვერში ვწარა და ვე-
ღარ დაბეჭდა. „ეშმაკის მითრანის“ რედაქცია სიამოვნებით
უთმობს ადგილს „სამშობლოსაგან“ გაძეგბულ მოთხრობას.

მარშალომა მომცა ფული,— თანაც გამაფრთხი-
ლა — მათ აღმატებულებას ძალიან უყვარს გოქ, —
რაც უნდა დავიჯდეს, უსათუოდ იშოვნეო“ და
გამომისტუმრა.

ჩამოვედი ქუთაისში.
დილაა.

მარტოს სიარული და ვაჭრობა ქირივით მე-
ჯავრება და დავიწყე ბიკენტის ძებნა.

არ იცით, ვინ არ.ს ბიკენტი?

ოო, ბიკენტი ყველას საყვარელი, ყველას
მოყვარული, ყველას ქირისუფალი, ყველას ავან-
ჩაენია.

თვალტანად ცოტა ჯუჯგია, მაგრამ მიწაც
არა უშავს-რა? გულკეთილი ბიჭია. ყველა პატრესა
სცემს. არც ერთი ლხინი, ქეფი და დასაფლავება
უმისოთ არ მოხდება. ვინც იცნობს — ხომ ყველა
ვატყუება და .საქმეს მიანდობს ხოლომე- ვინც არა,
— თითონ გაიგებს ბინას, მიდის და თავის საშა-
ხურს შესთავაზებს. დაინახავს თუ არა ცარიელი
კუბო მიაქეთ, გაჰყვება თან, მიცვალეგულს იტი-
რებს ცხარე ცრემლით, ქირისუფალს მიუსამძიმრებს
და დაიწყებს განკარგულებას. არც არავინ ხელს
უშლის. ენდობიან, იციან, რომ რაც ძნელი საქმე
იყოს, ბიკენტისავით ვერავინ ვერ გააკეთებს. მერე
გგონია ამისათვის ფულს იღებს? არა! ეს არის მი-
სი ბუნებრივი მოთხოვნილება.

დილის 11-დან 2 საათამდე ქალაქის ბაღშია
და სადილის „კომბინაციებს“ აწყობს. თუ საქმე
ისე მოეწყობა, რომ სადილის წინ ვინმემ საღმე გაგ-
ზავნა, ერთი ადგილი აქვთ მიჩენილი, (კირაკოზოვის
მალაზია); ამ მალაზიის კედელზე დაუწერენ იმ რეს-
ტორანის ხახელს, რომელშიაც განზრახულია ქეი-
ფი: მაგალითად — „მედვედი“, „იალტა“, „ბორჯო-
მი“, „ლევი“ და სხვ., ბიკენტი მივა, წაიკითხავს
და გაექანება იქითკენ.

ერთ დღეს ყმაწვილებმა თურმე უხუმრეს. სა-
ქეიფოთ წასვლის წინ საღდაც გაიტყუილეს, კე-
დელზე მიუწერეს „მედვედი“ და სხვაგან-კი წავი-
დენ.

ბიკენტი დაბრუნდა, წაიკითხა და წავიდა
„მედვედში“. იქ არ იყვენ. გაიტყა მერეში —
არც იქ დახვედნენ, მესამეში, მეთოხეში... მთელი
ქუთაისის ღუქან-რესტორანები შემოირბინა და
ბოლოს, საღამოს 9 საათზე, ფერმაში მიუსწრა,
როცა ქეიფი გაეთავებინათ და სახლში პრუნდე-
ბოდნენ.

ზოკჯერ ასე გაემასხრებიან, აწვალეგენ, მაგ-

რამ, როგორც ვითხარით, არც ქირი და არც ლხინი უმისოთ არ იქნება. მიჰყავთ იმიტომ, რომ ოხუნჯია, მახვილი; როცა უკაცობა სუფრაზე ტოლუმბაშათაც ირჩევენ ხოლმე. კარგათაც სვამს, უკეთესათ კი—სკამს.

ბიკენტის ამხანაგიც ჰყავს — დიკო.

მაგრამ თქვენ მეორე დიკო არ გეგონათ. აი, ისა... ქუთაისის პრეზიდენტი... რომელიც ბანკის ღირებულებათა საკუთარ კანდიდატებს ნიშნავს და დამსახურებულ ღირებულებებს პენსიას და ჯილდოს თითონვე აძლევს ბანკის მოგებიდან... აი, ისა, კაცო... საზოგადოებისათვის რომ შაქარს იწერს და თითონ ფულს არ „იგებს“, ხოლო სხვა ვაჭრებს—კი ხალიჩის ნაცვლად ფულს „უგებს“... ის მეორე დიკოა... გვარსაც გეტყვოდი, მაგრამ ცოტა არ იყოს ცუდი გვარი აქვს და არ მინდა შევლახო შენი სმენა...

ჰო და ისიც ოხუნჯია, მაგრამ მისი ოხუნჯობა სულ სუფრის გარშემო ტრიალებს. მისი სიმახვილე ქამა-სმას არ სცილდება. გარდა ამისა ბევრს ლაპარაკობს და ხუმრობას მარტივად ეცლება ხოლმე. ნაქიერი ყმაწვილია... სწვრდა პატარა ნოველებს, ლექსებს... და ასაღებდა „მაიაშვილის“ ფსევდონიმი... ხალხს ნამდვილი „მაიაშვილი“ ეგონა და კითხულობდა.

პოეზიაშიაც ახალი სიტყვა სთქვა: „ბულბულს სახე დაემიქა“—ო, დიდი აურზაური გამოიწვია ამ სიტყვამ კრიტიკაში. ეს იყო ახალი აღმოჩენა — „ბულბულს აქვს ბოლო, ფრთები, ნისკარტი, — სახე—კი—არა“. ბოლოს, როცა თითონ ავტორს ჰკითხეს, მან ორივე დებულება უარჰყო.

ახლა აღარ სწვრს, იმიტომ, რომ მის ბულბულს ისე მძლავრად მოემიქა სახე, რომ ყბები ამოუფარდა, დამახინჯდა და აღარ იცინის.

სპეციალური სწავლაიც მიუღია: გემგემებს ხატავს, მაგრამ ღვინომ ისე გამოუბერტყა თავიდან ყველაფერი რაც გააჩნდა, რომ გემგემებისა აღარა დარჩა—არა და ახლა გაშლილ სუფრას ხატავს (ოცნებაში) შესანიშნავად. ერთ „პორცია“ ხარჩოში რაჰდენი ნაქერი ხორცია—ისიც—კი იცის. დიკოს ყოველნაირ საზოგადოებაში ნახვებ მოქვიფეს, — დაწყებული აფიცრებიდან, უბრალო მუშამდე. თავდაბალი ბიკია.

ჰო და არჩევანში ჩავევარდი—ვის მივმართო საშველათ — ბიკენტის, თუ დიკოს?

ავირჩიე ბიკენტი, გავივებ მისი ბინა და ჩავჯექვ ეტლში.

მეეტლემ უარი მითხრა.

— იქ ვერ წაგიყვან ბ-ნო!

— რატომ?

— ის იმისთანა ადგილს ცხოვრობს, რომ ქალაქის ნიხრი იქ არ უღდება... ბიკენტისთან წასვლა თუ გინდა, უნდა გავრიგდეთ.

მეტი რა გზა მქონდა, გავურვიდი და წავედი. მივედი. ვიკითხე—ბინა მაჩვენეს.

კარზე დაეკაკუნე.

ოთახიდან რაღაც ხმაურობა მომესმა და ბოლოს სიტყვებიც გავაჩიე.

— გამიშვი;

— მოიცა!

— ჩქარა!

— არ შემოდია!

-- ფეხი ვერ გამოვიდე!

— რა ჰქენ?

— ეხლავე!

კარი გაიღო. შევიხედე.

დახედულ საბანში ბიკენტი გახლართული და ფართხალებს.

შემებრალო. მივეშველე, როგორც იყო გამოძვრა.

შევედი, მაგრამ ოთახია იმისთანა, რომ მშვიერი თუ შეხვალ, თვარა მძლავრი ვერ დაეტყვი.

შევედი გვერდ-გვერდ და კუთხეში სამფეხა სკამზე დავჯექი.

ბიკენტის ძალიან გაეხარდა ჩემი მისვლა. გავარდა ეზოში, ჰსზე პირი დაიბანა, ჩაიცვა, დაიხურა.

— აბა, მარო, ადექი და დატრიალდი შენებურათ, სთქვა ბიკენტემ.

„მაროს“ გაგონებაზე თვალები ვაქციტე.

— ეს ჩემი პატარა და არის... მითხრა მან, მოწყინდა სოფელში და აქ ჩამოვიყვანე... ცოტას გაერთობა, დროს ვატარებს ქალიშვილი...

„კაი დროს ვატარებოში კი გყოლია“—ვიფიქრე გუნებაში, მაგრამ ხომ იცი შორაპნელი აზნაურის ტრამბოზობა.

მამული იმდენი აქვს,—ეზოში რომ დაჯდეს ნახევარი ზურგი სხვის ადგილში რჩება. რომ მოკვდება ქაში თუ დემარხავთ სარივით, თვარა სასაფლაო მაგას არა აქვს.

— აბა, მარო, ძვირფას სტუმარს „ზაკუსკა“ მოართვი! ჩააცივდა ბიკენტი.

— კედელს თუ უკბენს არ ვიცი, და სხვა ჩვენ არაფერი გავგანჩინა! მომესმა ლოგინიდან ბაჭეშის ხმა.

ბიკენტის შერცხვა, მაგრამ გასწორდა.

— რა მასხარა ხარ, შე ცუგრუმელავ! ნაძალადევის ღიმილით უთხრა დას და ძონძები თავზე წაახურა.

ახალი ნაღღგომევი იყო.

ოთახში ერთ კედელზე ცალი ფიცარი იყო მიკედლი, ალბათ მაგიდის მაგივრობას თუ ასრულებდა; და ამ ფიცარზე დიდის სიფრთხილით ქალღმერთი გახვეული პასკა იღო. ჩუმთა ავაპარე ხელი და თითოთ გავსინჯე. მაგარი იყო. დაეპირე თითი—არ ჩადის. ვკარი წყაბურტი,—ცარიელმა თუნუქმა დაიფრიალა... მივედი—ქალღმერთი შეხვეული პასკის ფორმა იღვა მხოლოდ საჩვენებლათ.

გულუხვი მასპინძელი რომ გამომეყვანა ამ უხერხული მდგომარეობიდან, ავდექ და წამოვედი.

— პატარა საუზმე ხომ იქნება ამ დილით? — მკითხა ბიკენტი.

— ისე მაძლარი მივდივარ შენგან, რომ მგონი სადილიც ვეღარ ვპაო. ვუპასუხე.

— ნუ ხუმრობ, თუ კაცი ხარ! აბა ამ უთენია რომ მომადექი, რა უნდა მეჭმია?

— შენ ჰო, მაგრამ ის ბავშვი რას სქამს დღეს? მზრუნველობით ვკითხე.

— არაფერია! მეზობლები აქმევენ. დამშვიდებულმა მიპასუხა. შენ ჩემი საქმე მითხარი!

— საუზმეს გაქმევ, მაგრამ „წ“ლზე რაც იწყება, ის არ მოითხოვო... წიწილი, წვადი—არ იყოს... ხარჩო და ღომი.

— „პ“-ზე ხომ შეიძლება? პაპიროსი—გაღეია?

— ჯანაბას შენი თავი!

ვალ. შალიკაშვილი.

(შემდეგი იქნება).

კუძე ფენი გამოყო

(ი გ ა ვ ი)

ალექსი იყო კარგი მეტურქლე, კარგი ქოთნების მაკეთებელი და გაყიდვაშიც გამოზრძმედლი: ენით სჭრიდა, ვით სამართებელი.

როცა ბაზარში მუშტართა შორის ის მოპყვებოდა ქოთნების ქებას და ამა მიზნით დაუზოგველათ ხმარობდა მთელ თვის მქერმეტყველებას,

უნდა გენახათ იმისი სახე აჭარხლებული, როგორც ცისკარი! თანაც ის ქოთნებს მუშტრის სახმობათ აწკრიალებდა, ვითარცა ხარი.

„კარგი ქურქელი! კარგი ქოთანი!“ ისმოდა მისი ხმა მიმზიდველი და იშვიათად გაბრუნდებოდა ხელცარიელი მისგან მყიდველი.

რას არ ეტყოდა? რას არ მორთავდა? თავისი მუშტრის მოსახმობავათ. რა და რა ზომას არ მიმართავდა ზედმეტი გროშის ასაცინცლავათ?..

ვიცი, რომ ჩარჩულ სულისკვეთებას არ უჩანს ბოლო და არცა კიდე, მისი დევიზი ეს სიტყვებია: „იაფიანი ძვირათა ჰყიდე!..“

და საქონლისა სიძვირის ასნაც ვაჭარმა იცის დროს შესაფერათ. ხან აქ გაფიცვებს მოიმიზებებს, მუშასა სახაეს ცხოვრების მტერთ;

ხან იქ პარხანას ცეცხლს წაუკიდებს, ზარალს აღრიცხავს მილიონობით; ხან წყალდიდობას მოიხსენიებს, ამ და ამ სპარსულ გაზეთის ცნობით;

ხან ხოლერასაც მოიშველიებს, შიმშილსაც ამ მხრით გამოიყენებს, ომი ხომ აძლევს მდიდარ მასალას: რომ აღძრავს ენას, არ მოგისვენებს:

„ეს ავსტრიაო, ეს გერმანია, ეს ბოსფორიო, ეს დარდანელი... ერთი სიტყვითო, ვაჭრობის საქმეს კრიზისი აქვსო აუტანელი!!!“

ალექსიმც, ალბათ, რომ შეამჩნია ვაჭრული საქმის არევ-დარევა, ქოთნების ფასი დიდათ ასწია, ჩარჩულ კერპს უწყო გუნდრუკის კმევა!

და აი ბაზრის შუა ადგილას დღეს მან ქოთნები გამოაფინა: ჩვეულებრივთ ჩამოპკრა ზარებს და გაიჯგინა ამაყათ წინა!

აგერ მოადგა კიდეც მუშტარი და ქოთნის ფასი შეჭითხა წყნარად, ალექსიმ ჯერე ხმაც კი არ გასცა, თითქოს მის კითხვას იჩნევსო არად! მუშტარმა კითხვა გაუმეორა: აბა, მეტურქლე, ამ ქოთნის ფასი?!

— „ამ ქოთნის?.. შენებრ ნაცნობ მუშტრისთვის ეს ეღირება ერთი აბაზი..“

— „რა აბაზიო?! შაურად ჰყიდდი და დღეს ასეთი რა მოხდა ნეტა?..“

— „რა და... ნუ თუ არ გავიგონია შენ, დარღანელი რომ დაიკეტა?“

ომი რომაა ევროპიული, მით საქონელიც გაქირებულნი?..“
და ამგვარ ბრძნულსა აზრებს იმისას ისმენს მუშტარი კაკვირვებული..

ბოლოს ტუჩებზე მწარე ლიმილით წყნარად შეჭკითხა მან მექოთნესა:

— „კი, დარღანელი დაკეტილია, მარა შენს ქოთნებს ვინ უთხრა ესა?..“

— „ვინ და... მე!“ მკვახედ უთხრა მექოთნემ.

— „ჰო?! აბა ახლა ისიც უთხარი, სანამ დარღანელს არ გაარღვევენ, აღარ მოვა თქო თქვენთვის მუშტარი!..“

უთხრა დაციწვით და გამობრუნდა.
დარჩა მექოთნე თვისი ქოთნებით, ომის უტყუარ აზმების ცოდნით და მოგებაზეც ტკბილის ოცნებით..

ონისიმე

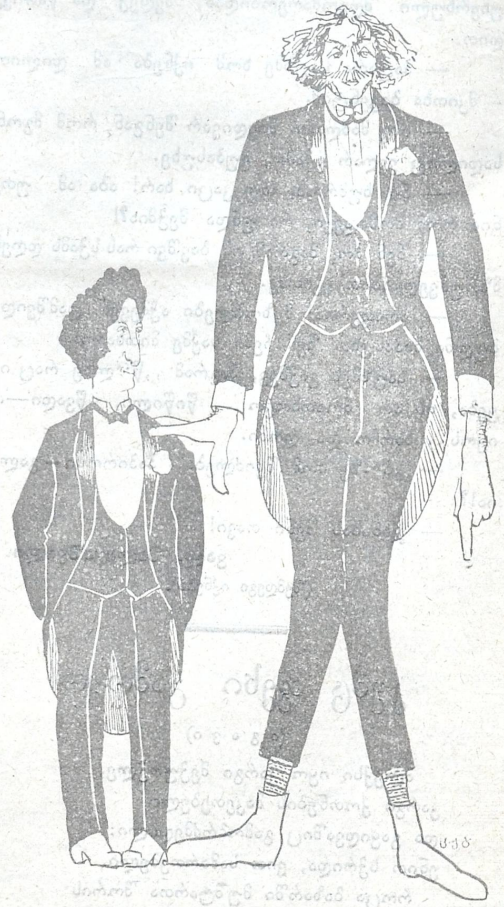
აკაკის დღე.

(დრამა და მუსუკა)

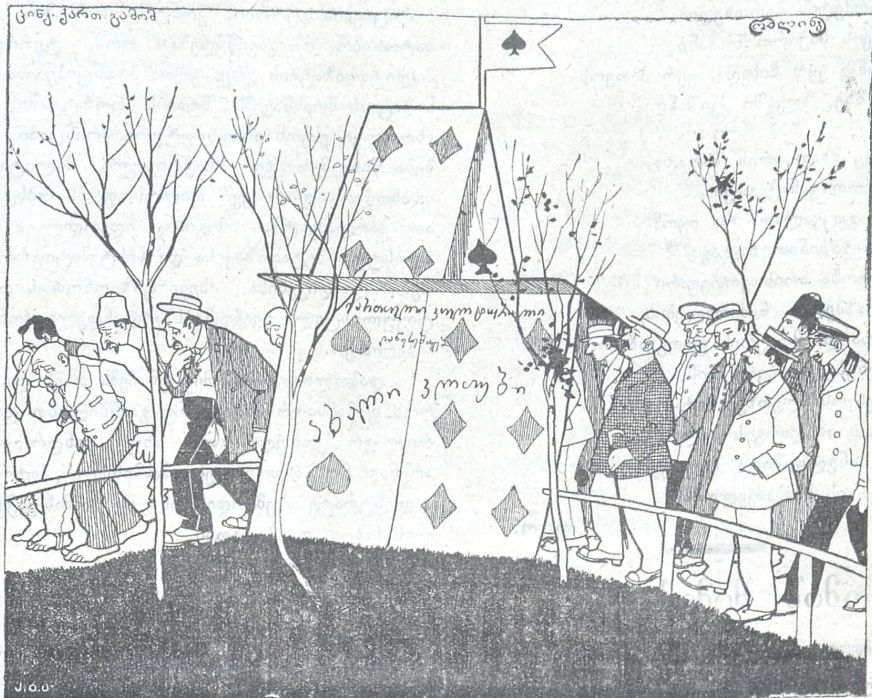
საავარაკო შარუები.

გრიშაშვილი. მსკერ-ტურფაგ-აყილი ფიკანარს რა ტურფაგ, რა საამო, რას ჯიუტობა იადონო, წაწო ტყუში, ტყუში წაწო!

ფოცხვერაშვილი. აღრიშა, როგორ არის ღრამის საკმე ქვევით? წუწუნავა ღრამის არა უშავს, მუსიკის საკმე როგორ არის მანდ, ზევით?

მხარდა

ფეიქრობ დაჰნატრდა მკითხველსა
შარადა კოლოს ნაწერი.
(მართლაც, რა კარგი რამე გვყავს,
რა მოშარადე, რა მწერი!!)

და აი, კვალათ შეუღდა
იგი შარადის წერასა...
(იმგვარ ძნელ რამეს აპირებს,
რომ ვერ გაუგებთ ვერასა!)

მორბის და მოჰქუბს მდინარე
აღბის მთათა ძირებსა,
რომ ბარში ნანა უამბოს
ქალაქებს განახშირებსა.

მოჰღელავს აღმოსავლეთით,
ღრმა, მოკამკამე, ლაყვარდი,
ამწვანებულსა ნაპირებს
ია უმშვენებს და ვარდი.

იპოვით ესე მდინარე,
(ერთხელ კიდევ გაქვთ ნახული)
და გქონდეთ იქვე, ახლოვრე
საქმისთვის შემონახული.

აწ იმა მხარეს კვკლოუსა,
სად წყალი იგი მჩქეფარებს
იპოვით ქალაქს სატახტოს,
(მისგან სამხრეთით მდებარეს).

დიღების ეღვა გვირგვინი
ძველათ მას, მხნეს და ძლიერსა,
აწ აჩრდილს გარდასულისას
მილასდღესებულს, ხნიერსა.

ხშირად სწყალობდა შემთხვევა,
მას სახელ შენამატებსა...
(ერთხელ რომ წგრეფას გადარჩა
ის დაუმაღლოს ბატებსა).

აიღეთ ესე ქალაქი,
დასდგით მდინარის კიდესა,
მათ შესაერთად მოგნახავთ
ქორონიკონის ხიდესა.

თორმეტის მეოთხედია
ჩვენთვის საჭირო ნიშანი
და ვინც ვერ მიხვდა, ვერ ჰპოვოს
ცაზე მზე, ზღვაში ქვიშანი.

უკვე მზათ არის შარადა,
სიმწარით განაქედავი...
ფერი გეცვალათ? რა იყო?
რამ შეგაშინათ ნეტავე???

ხელობა არის ერთგვარი
შავ-რაზმელთ, ნაძირალები,
მტრისა და მოყვრის ერთგვარათ
დამყენებელი თვალების.

რუს-ოსმალეთზედ იტყოდნენ
ძველათ ამ დარგის ხელობას,
დღეს ინგლისშიაც შეუდგენ
ამ გვარის მიმბაძველობას.

კოლა.

ომის მიმოხილვა

(სამბრძოლა სიტყვა, თქმული ერთ ნაღიმზე)

...ესლა, ბატონებო მოისმინეთ ჩემი აზრიც
ევროპის ომის შესახებ! ეხლანდელი ომი, როგორც
გამომხატველი პარტიზანულ თეორიათა სტრატეგი-
ულ ნორმებისა, შესაძლოდა ხდის განვახორციე-
ლოთ ის ოფიციალური რაიონი პრინციპების ტაქ-
ტიკისა, რომელიც ჩვენი ნორმალური გულის ფორ-
ტებიდან გამოვლიან ინციდენტის პარლამენტო-
რებათ, როგორც მოვახსენეთ, თეორია პრინციპ-
ებისა მეტად დახშულია ფრონტის მილიტარიზაციის
დესანტებში და ამიტომ ფსიხოლოგიური მხარე
გერმანიის მიმართულებისა გიპნოტიზმის შედეგების
გრაღუსებს ძლიერ ავიწროებს. ასეთივეა მანუფაქ-
ტურული მხარეც გერმანიის მატერიალური კორ-
პუსებისა. ის ფლოტი, რომელიც გათხრილ მიწა-
შია ჩაპრინციპებული, იძულებულია თავი იკვეზოს
ოფიციალური გაუბიკებით და უზარმაზარი ორ-
მოცდაორ სანტიმეტრიანი გარნიზონები შესთავა-
ზოს რადიოტელეგრაფიულ ფრონტს.

ესევე ითქმის დრედნოუტების ტაქტიურ ნორ-
მებზედაც: იგივე გიდრობატიული მიმართულება,
იგივე ბიუჯეტური კონტრ-იერიშები და კოლო-
ნებით საზრდოება...

ამ რიგად თუ იმ რიგად, ამნაირად თუ იმნა-
ირად, ასე თუ ისე, მაინცა და მაინც არ უნდა მო-
კვლოდეთ იტალიის პოლიტიკის ექსპედიციას და

პოზიციების თეორიის კონტრ-იერიშობას, მაგრამ,
ბატონებო, ნუ გავიწყდებათ რომ, ტერიტორია
მილიტარიზაციის კრესერთა პრინციპებისა კოლო-
ნიზაციის მოასწავებს შტაბის ფორტებში. მეორე
მხრით კი ესეთი აბსოლუტური პრინციპი გველო-
ბება წინ: მეთოდი პრაქტიკული მილიტარიზმისა
ფსიხოლოგიურად ვერ ფილოსოფიურად ობსტრუქცი-
ათა პარლამენტში. როგორც იდეოლოგია მატერი-
ალისტურ მეტაფიზიკასა და სისტემატიური იერი-
შები ლოლიკებისა, ისევე ფიზიონომიის და პრაქ-
ტიკულ სტილის გვიჩვენებს ეხლანდელი ჰონონარის
ჩიჩრონე...

დაბოლოს ნებას მივცემ ჩემს თავს და გთხოვთ
რომ ფინანსიურ მხარეს ნუ გააწილებთ და მატე-
რიალურ კონფლიქტად, ანუ კონტრ-იერიშების
არენად ნუ გახდით ჩვენი მასპინძლის, პატივცემულ
კალისტრატე ანემპოლისტის — ძე ჩახმახ-კაქაკაქიშვი-
ლის სახლს და სადგომს...

მე დავათავე ..

— (ხალხი) ვაშა! ვაშა! ვაშა! ბრავო! ბრავის-
სიმო!

სტენოგრაფიულად ჩაწერილი გუგულის მიერ.

„დესეტნიკის“ დღიური

(დასასრული)

28 აპრილი.

დუქანზე მივედი, — რა ღირს ბალი?

— აბაზი.

— აბაზათ ბრაცკის შაქარია.

— შენ არ გავიგია დარდანელი ყოველივე
საქონელს აძვირებსო? მიპასუხა მედუქნემ.

ნეტამც მეტყუოდეთ: ვინცა ეშმაკია ე ოჯახ
ამოსაბუფავი დარდანელი, რომ კვებჭირში მოსული
ქუთაისში ისე ვერ მოუტანიათ, რომ დარდანელს
აბაზათ არ გაეხადა გირვანქა. მაგრამ თურმე ნუ
იტყვიო! ოთხ მანთიანი შაბიამანი რომ 27 მანათი
გახადეს ჩვენმა ღიბიანმა ვაჭრებმა, მითომ სამ სამ
კაპეიკიანი ბალი, აბაზათ გახადეს სოფლელებმა.
ვაი ჩემი ბრალი! მეკი, ბალის გაძვირება უფრო
მწყინს.

29 აპრილი.

მშვენიერი დარია, ბრწყინვალე მზე დედამიწას
ვარსიყება... ქუჩაზე მივიდვარ, ვილაცა უღვაშებ
გაკრეჭილი დაბალი ცილინდროსანი კაცი, გაწო-

ლილა სიგრძით ქვაფენილზე, ხელები პირთან მოუტანია და ქვებზე დაკვირვებით ბეჭდავს:—ხვალ ქალაქის ბაღში, გაიმართება დიდი სეირნობა, ორი ათასნაირი სანახაობით: იქიდავებენ ცნობილი აქტიორები, ურიშინის ხელმძღვანელობით. გამდიდრდებით უფულოთ; უყურებთ ენვერდ ხაშის გაფრენას, იქნებიან ლამაზი ქალები „მჩისტაევათ“*), სხვა და სხვა და სხვა სწორედ არ მინახავს ასეთი თი აქტიორები, ასე სასტიკათ იმათრახებდენ თავის თავს. ეს ვთქვი და ყოველივე უბის წიგნში ჩავინიშნე.

30 აპრილი.

სალამო ხანს გეახელით ბულვარდში, მაგრამ არ შეგქამოს მიწამ მე იქინა არაფელი მენახოს წითელ ყვითელი მაშხალეებისა და მოარშიყე ქალაქთა მეტი.

1 მაისი.

ნამეტანი ქარბუქის დროს, ჩამტვრეულ ქვაფენილში ფეხი ჩამივარდა და ვიღრძვე.

7 მაისი.

ამ ერთი კვირის მსვლელობაში, ქე ხთებოდა წვრილ-წვრილი ამბები, მაგრამ ზოგის ჩაწერა დამავიწყდა, ზოგიც ჩაწერის ღირსათაც ვერ ვცანი. ამ ერთ კვირაში სულ იმას ვფიქრობდი, როგორ დროებას ვავატარებდი, როგორ ვიქეფებდი იმ ჩემ მოყვარე კაცთან „ბანოჯაში“. ვათენდა ეს ბედნიერი დღეც და გაიხელით... ოხ რომ იცოდეთ რა გულ-უხვად დაგვხვდა ი ჩვენი მასპინძელი; თუქცა თვითონ არაფელი გააჩნია, მაგრამ სტუმრების გულისთვის სულს დააგირავებს, სულს. ახლაც ცალი ხარი გაყიდა, თუქცა ყანების თესვა არ ჰქონდა გათავებული, მაგრამ აბა სოფელ ქვეყანაში თავს როგორ შეირცხვენდა. მერე როგორი პატივი გვცა იმ მამა ცხონებულმა. სასიმიდემი ტარო სიმინდი არ გააჩნია და მთლათ გაჯლიტა:

კვატ-ბატ-ქათამ-ინდაური,
მასთან გოჭი, ხბო და ცხვარი;
წვნიანს ღომი მიაყოლეს,
და მშრალს ისეთ გამომცხვარი.
ხაქაპური ბევრი ეჭიშტეთ,
დვინოც ვკლოუნწეთ, ლლის ფერი;
„სტოლზე“ თუ რაზე გააჩნდათ
მთლათ შევთანთქლეთ ყველაფერი...

ზოგიერთი კაცი ღმერთ გეფიცებით, გამოყე-
ყებულა; ერთი ვილაცა მებჭუტურებოდა: „ამის-

*) ფეხის მწმენდლებით.

თანა დღეობა კაცის გამანადგურებელია, მთელი წლის საჩჩო მოსახლე კაცმა ერთ დღეს უნდა დახარჯოს, და დეფსოსო“. სულელი არაა?..

ვიქეფოთ, მეტი რა შეგვჩჩება! ასეთ არ არის თუ ღმერთი გწამს?..

8 მაისი.

ქუჩაში გაცხარებული ჩოჩქოლია და აყალ-
მაყალია, „გოროდოვოი გოროდოვოი!“—ვილაცა ყვირის. მივარდი.—რა ამბავია?

ეს თავგასული „მეფაიტონები“ რომ არავის მიყვება წეიყვანე უჩასტაში, და მეც მალე მოვალ იქ. მითხრა: ერთმა თავმოშვლებილ გალუსტუ-
კიანმა ბრაზ-შორვეით. ჩავბტერდი „ფაიტონში, ჩქარა გასწი! „მეფაიტონე“ ჯიუტობს; აგრე არ უნდა ჯიუტობა თქვა, და მივაყოლე ლეკურის ტარი ბეჭებში. ბოლოს გეიარა რამოდენიმე, და მელრიქება თან ათ შაურიანს მაწედის.

ო, ეს ფულები!.. რაც უნდა გაცეცხლებული ვიყო, მალამოს დამადობს წყლულზე, მალამოს. მაგრამ მე მაინც შევტოქმანდი. მანათიანი რომ შამომადლია, მთლათ დამავიწყა სამსახურის მოვალეობა და ვიჯიბე მაგრამ სალამოს ყველაფერი გამოირკვა, და დამაპანდურეს.

ვაი ჩემი ბრალი! ირემას არ იყოს, რომ ჩემ დამამშვენებელ ფართე კაქარდაზე ნომერი არ დავწერილიყო, ეგება არც კი დღეიდლებოდა.

ახლა ეს ერთი კვირა ტყვილა დავდივარ, მაგრამ არც ისე ტყვილა, მე ყოფილმა „გარადავიომ“ პოეტობა დავიწყეთ. რავა ეგება გიკვირთ ვისმეს? პროფესორიდან შვიდი წლის ხელზე მოსამსახურე გოგო ბიქებამდი, ყველა პოეტობს, ყველა ლექსებსა სწერს, და მე რა უქანასკნელზე უქანასკნელი მნახეთ.

აი ჩემი ლექსიც რომ ჩემ ნიჭში დარწმუნდეთ:

სიმბოლო ჩვენი ცხოვრებისა.

ლხინი ძმებო! ლხინი მამა პაპური;
დაე, მტრისგან დაიღუპოს მამული.
ღრო ვატაროთ, ვიფარფაშოთ, ვიხაროთ,
სიმართლის წინ, ქედი არ მოვიხაროთ...
და სვირული, თავში რომ გაბრწყინდება,
აზრი, გრძნობა, მასში გაიწმინდება...
რას გვიქვიან ძმური საქმე ერთობით?!.
ჩვენ „ბახუსთან“, „ვენერასთან“, ვერთობით.
ვინც გამწარდა სიმართლისთვის, რა პოვა?
ის დაგვმორდა, და აწ ჩვენთან ვერ მოვა.

მაშ დავლიოთ! სხვა შევერჩება არა რა; გვიწინამძღვრებს „ბახუსი“ და „ვენერა“...

16 მაისი.

ეს ჩემი ნაწერები გადავეცი, ბატონ „რეკვექე როკოკოს“, რომ ჩვიდმეტ მაისს ქალაქის, თრიათ-ში გამართულ საღამოზე წაიკითხოს: ვინაიდან სა-ზოგადო ხასიათს მოკლებული არაა.

პატივისცემით ასტაშინა გორაძეფოა.

რეკვექე როკოკო.

დ ე ჯ ე შ ე ბ ი.

ფოთი. ეფისკოპოსის კანცელარიაში დაასრუ-ლა გამოძიება მამა ილიას კურთხევით გამოწვეუ-ლი ალიაქოთისა!) ლანჩხუთის საბლაღოჩინოში. მამა მოსეს ბლაღოჩინობა ჩამოერთვა, რამეთუ მოვალე-ობა ესე მძიმე და თვით მოსე მჩატე გამოდგა. მამა დავითს მიესაჯა ამ ზაფხულზე ფოთში ყოფნა და საკათედრო ტაძრის ირგვლივ სიარული შემდეგი ლოცვით:

„აღაპ-სანთლები სულისთვის კარგია, სამკითხველო კი ზედ მეტი ბარგია... წყეული იყოს სკოლა სამინისტრო²⁾ აწ „პრიხოდსკოი“ უნდა დევიკისრო“...ო ლ სხე.

ამავე ტაძრის ეზოში მამა მოსეს მეთაურობით დასჯილმა ხუცებმა შეაჩვენეს მამა ილია, რამეთუ დროსა „ერთობისასა“ ეშმაკთა „პროგრამით“ ხო-ლო დღეს კურთხევით არ მოასვენა სულიერი მა-მანი.

მამა ილიამ კი ყველაფერში იმართლა თავი, რადგან ყოვლად სამღვდელოს მოაგონა ყოფილ „დამცველ განყოფილების“ მოხელის მამა ინწკირ-ველის კურთხევა.

ყოვლად სამღვდელო იმით არის კმაყოფილი

¹⁾ ალიაქოთი სასულიერო საქმეების არევე-დარევა.
²⁾ მამა დავითის შრეულს თურმე ს. შუხუთში აღაპე-ბის და სანთლების შავიერ სამკითხველო და ჟურნალ-გაზეთები შამოულიათ და „პრიხოდსკოი“ შკოლის მაგიერ „სამინისტ-რო“ სკოლა“.

რომ უკიდურესი — „სოციალისტი“ (როგორც მამა ილია იყო) და უკიდურესი მონარხისტი (როგო-რიც მამა ინწკირველი იყო) იჯმნენ ეშმაკისაგან, განაგდეს სატანა და განწმენდილნი დაემკვიდრნენ «სასუფიველში»³⁾.

იქიდანვე. ქალაქის თვით-მმართველობის დარ-ბაზში მოურავის მოადგილეს ბ-ნ ტყემალაძეს გასა-ძარცვავათ თავს დაესხა „ქალარა მეგაზეთე“, რო-მელსაც ვითომ და ტყემალაძის მისაწოდებლათ გა-ზეთები ეკავა ხელში. ტყემალაძემ კარებშივე შეამ-ჩნია ბოროტ-განმზრახველი და გამართლათ შესძახა: „Нельзя“-ო, თანაც გააფრთხილებული გამოუდგა და-საქერად, მარა მეგაზეთემ ისარგებლა რა დარბაზში ხალხის ყოფნით გაასწრო გარეთ. გამოძიების დროს ქალარა მეგაზეთემ გააცხადა: „ტყემალაძეს გაზეთე-ბი ჰქონდა დაკვეთილი და მისაწოდებლად მივდიო-დიო. დაუმატა აგრეთვე: ნიკოლაძესთან მუდამ მიმ-ქონდა გაზეთები, და არა თუ ასეთი ბრალდება, ხელსაც მართმევდა გაზეთების მიწოდების დროსო“.

ბ-ნი ტყემალაძე არ დაკმაყოფილდა ამით და ბრძანება გასცა დარბაზში არ შამოიპაროს ჟურნალ-გაზეთებისა და დეპეშების დამტარებლები, რომ თა-ვიდან აიშოროს მოსალოდნელი საშიშროება ავა-ზაკთაგან; მართლაც დამტარებლებს შესვლის უმალ ატყვევებს „სტროგოი“ ვლასი.

იქიდანვე. ადგილობრივ „ფქვილის ვაჭართა კავშირმა“ გურია-სამეგრელოს დამშუულთა „დახ-მარების“ მიზნით პირობა ჩამოართვა ბ-ნ კაპეი-კინს: ფოთში მიღებული ფქვილი „კარშირის“ და-უკითხავათ არც სოფლის კოოპერატივებს და არც მცხოვრებს არ მისცეს; რადგან თითო ცალზე 15-20 კაპ. „შეღავათს“ აძლევენ დამშუულებს. თვითმარ-თველობამც დაადგინა ფოთიდან გასატან ცალ ფქვილზე თუ გუბერნატორის ნება-რთვა არ დაურ-ჩეს, სოფლელი მეურმე დაატყვევოს და გურიიდან ჩამოტანილ ბაღში გადაცვილილ ფქვილს რეკვიზი-ცია უყოს.

იქიდანვე. მესანდლე თათარს (რომელიც აღ-გილობრივ ქრისტიანებს ბევრად სჯობნის თავის კეთილშობილური ყოფა-ქცევით) ფოთის რაინდმა იმედლე შვილმა ადულდებული ყავა შეასხა, რადგან გერმანელების სულის შექუთვეულ გაზის ხმარების

³⁾ სასუფიველი — სპარაქი, სადაც „სუფის“ გარდა ხარშო და ღუმაც (არა სახელმწიფო) იშოვება აღაპე.

მაგიერ შურის ძიება უნდოდა მათ მომხრე ოსმალოზე (თუმცა ხსენებული ოსმალო რუსეთის ქვეშევრდომი და დამხმარე არის თურმე დიდათ) „მტერთან“ ასეთი თავგანწირული ბრძოლისათვის იმედი შეიღს ბოქაულმა ერისთავმა „კულებაქინის ჯილდო“⁴⁾ თავის ფეხით⁵⁾ მიართვა და „სასტუმროშიც“ მიიწვია, საიდანაც ძლიერ „პატივწაცემი“ დაბრუნდა ჩვენი რაინდი იმდენი შეილი.

ბუტუნას სააგენტო.

ს. მარტყოფი. უკვე მეორე კვირაა, რაც ადგილობრივი დამსახურებული ფერშალი იოსებ თუშმალისევილი უგზო-უკვლოდ გაგვეკარგა. გთხოვთ, თუ ვინმემ იცის, სად იმყოფება, გვაცნობოთ.

აგადმყოფთა მონღოთაგანთა აგადმყოფთა ღუსკა.

მთხსენება

ს. აცანა. ძმაო ეშმაკო გვიშველე
 საქირო არის მათრახი
 და საამისო ამ ეამათ
 სწორედ აქ არის ნანახი.
 ჩემი სწავლება რათ გინდა
 ქე იცი აქ აფთიაქი
 (მოიჯარადრე კაცია
 გასალანძლ-გასაქიქი).
 თითქმის რომ ერთი წელია
 წამალი გამოვლია
 და თვით შუშები სტირიან
 ჰუდამ რომ ცარიელია.
 ავადმყოფები კენესიან
 ლოგინზე, დავრდომილები,
 პირზე წყველთა კვდებიან
 ეხუქებიან თვალები.
 აქ სამართალის გაჩენა
 უფალმა აღარ ინება
 და თუ შენ დაგვეხმარები
 სწორეთ რომ კარგი იქნება.

ანო.

4) კულებაქინი ძველად განთქმული მუხანდურე გუბერნატორი იყო.

5) ჯილდოს ვაცემის დროს ხელის მაგიერ ფეხის ხმარება ნიშნავს დაჯილდოვებულის დიდ მამაცობას.

დიდი ჯიხაიში. ჩვენი ბაზრის მოვაკრებმა,

გაგვიძვირეს ყველაფერი:
 სპიჩა, ნაფთი, პურ-მარლიო,
 საპონი და ქალის ფერი.
 მამა-სისხლად, გვიფასებენ,
 დაედურათ უღვაშ-წვერი,
 არ გვზოგავენ არაფრისთვის,
 თითქო ვიყვეთ მათი მტერი.

საათობით უმატებენ,
 შაბიამან-გოგირდს ფასებს,
 ტყავს ვეძრობენ „ნელა ნელა“
 თავს უყრიან მით ათასებს.

ყველა ჩვენზე კბილს იღესავს,
 გარეთ მგელი, სახლში მელა,
 ვაქრებისთვის აღდგომაა,
 ჩვენთვის დიდი ხათაბელა!

გარეთ ომი, შიგნით ომი
 და შიმშილი კუჭის მწველა,
 დრამის ფულის გულისათვის,
 მოძღვარმაც კი შეგვაცხელა.
 ღიბიანი და უღიბო,
 უწვერო და წვერებ გძელა,
 ვით ტარტაროზ-ეშმაკები,
 დაგვესიენ ჩვენ სულ-ყველა
 და არ ვიცი რა მოგველის,
 თუ ეშმაკა არ გვიშველა.

კიკოლა ბიჭი.

ველის ციხე.

ახალგაზრდა ჩოხიანსა, ხმლიანსა და ხანჯლიანსა,
 უცებ ბედმა გაუღიმა, (აღარ ჰკაფავს ანწლიანსა).
 და მიიღო უფროსობა ერთი დიდი სოფლისაო,
 (რითაც გახდა მადლიერი, ტიალ წუთი სოფლისაო).

თურმე „უწინ“, ერთობის დროს, გმირი ერქვა
 ხალხისაო
 და როგორც სხვა, დროთა ბრუნვამ, ისიც დაახალისაო.
 მაშინ გაჰყვა ახალ გზასა, შესაფერს და შეწონე-
 ბულს
 „პრავიტელი სტარშინობა“ მას უბოძეს მოწონე-
 ბულს

მას კი თურმე იზიდავდა ბოქაულის ანდაშატი,
 მაგრამ იქაც ვერ გამოდგა, ტვინ თხელა და ფუქ
 საეცატი..

დაეკარგა ესეც, ისიც, აღარც მტრელი, აღარც ყვავი-
 ფორმის ქუდით, უკაკარლო, გახდა უცხო სანახავი!

დაუბრუნდა ისევ სოფელს, „ზოგიერთთან“ ჰპო-
 ვა ბინა
 (და მთლად გეტყვი თუ დამაცდით, მან რაებიც
 ჩაიდინა):
 ხალხს ეშმაკურ მოხერხებით სიყვარული ჩაუხლართა,
 ზოგსა ბავშვი მოუნათლა, ზოგს სადილი გაუმართა.
 ამ დროს თურმე ამა სოფელს დაჰკარგოდა საღ-
 ლაც „მამა“
 (და სოფელი, ის მსუქანი, ხომ უნდა ვისმე ეჭამა!?)
 აი სწორეთ ამ საქმისთვის მას მიეპყრა ორივე თვალი,
 (ამით თურმე სრულდებოდა მამა მისგან შენათვალი):
 (ისიც ამ გზით მოარული ყოფილიყო სიცოცხ-
 ლეში
 და ამ გვარი საქმისათვის ის დღეს გახლავთ „სა-
 მოთხეში!“)
 გასკრა ბედმა, აუსრულდა ამ ჩვენს გმირსა საწადელი
 და მიიღო „ღვეჭი“ კისრად, ჰპოვა დუმა მოსათლელი.
 აი აქ კი გამოადგა „სამსახურში“ რაც ესწავლა!..
 (რატომაც არ ისარგებლოს, ტყუილად ხომ არ
 ეწავლა!?)
ჩრჩილი.

იბეჭდება და ამ მოკლე ხანში გამოვა

„სსოპრების სიმღერები“

ლექსები ბეკლარ ახოსიარელისა.

მსურველთა შეუძლიათ მოიკითხოთ უფრნალ-
 გაზეთების კანტორა „განათლება“-ში, ოლღას
 უჩა № 6.

იყიდება გასული წლების უფრნალეები:

- 1) „ეშმაკის მათაზი“ 1908 წ.
34 ნომერი 2 მ. 50 კ.
- 2) „ეშმ. მათაზი“ - 1909 წლ.
34 ნომერი 2 მ. 50 კ.
ორივე წიგნი მშვენიერი ყლით ელი-
რება—6 მან.
- 3) „მათაზი“ 1910 წლის 33 ნო-
მერი—2 მ. 50 კ.

ფონტა

ხუტუას. ჩვენ არა ერთხელ გვითქვამს და
 ახლაც ვიმეორებთ, თქვენთან ერთად სხვათა საყუ-
 რადღებოთ, რომ სახუმარო კილოთი დაწერილ
 ცნობას უთუოდ საფუძვლიანი განმარტება უნდა
 ახლდეს თან რედაქციის სახელმძღვანელოთ. ჩვენ
 არ ვიცით, მაგალითად, ვინ მღვდელია, ან რა ბა-
 ლებია, რომლის შესახებაც თქვენ იწერებით. არ
 დაიბეჭდება.

ათან. ნიკ. თქვენ იწერებით:

„პირველათ ნახე პროკაპი,
 ბოჩიკი ძველის ძველია...
 ბევრჯელ ამ ყმაწვილს ცოლისთვის
 გვერდები დაუზელია“.

ჩვენ ათასჯერ გვითქვამს, რომ ოჯახურ საკითხს
 რედაქცია არ ეხება თქო და კულაშისათვის ცალკე
 კანონებს ხომ ვერ ვიქონიებთ. არ დაიბეჭდება.

წაველას. თქვენი ლექსი ეშმაკას კარანტინში
 თავისუფლათ გავიდა, მაგრამ შემდეგ სტაცეს ხელი.

წიაკოს. იკითხეწა მორეზე მისაა ასადმიხუტუ
 ნაწერიმი.

გოგისა. თქვენი ვოდვეილი მოკლე ხანში და-
 იბეჭდება.

მეზოლის მქიმი

მაზალის ექიმობაში გამოჩენილმა ვლადიმერ
 საყვარელიძემ გახსნა კაბინეტი. არჩენს უვნებელი
 საშვალეებით: სპილოს ძვლებით და ქვით. იქვე აქვს
 მოწყობილი ფეხსაცმელების საწმენდი. აღრესი: ნე-
 კრასოვის და ელისაბედის ქუჩის კუთხე.

- 4) „ალმანახები“ 1909 წლის 10
 ნომერი—50 კ.

პროვინციაში მსურველთა ვაგვზაფენ-
 ბა ჩვენის ხარჯით ვინც წინ და წინ
 გამოგზავნის ფულს ან ფასდაღებით
 გაიწერს.

აღრესი: Тифлисъ, Типографія
 Шрома, Теофилю Волквადзе.

სნეულთ

ნებადართულია შინაგ. სამინ. არს. სამკ. საბჭ. მიერ № 9796 დ ა ს უ ს ტ ე მ ბ ს

სპერმინი

ი. ნ. ივანოვის ლაბორატორია მოსკოვში.

თუ თქვენ

მოქანცული ხართ ფიზიკური ან გონებრივი შრომით, ნერვები აშლილი გაქვთ, ესა თუ ის სნეულება გპირთ—გულს ნუ გაიტყვით! სპერმინი მოგანიჭებთ სასურველ დახმარებას. არ შეიძლება მას ვუწოდოთ წამალი სხეულის რომელიმე ადგილობრივ ავადმყოფობისა, არა! ეს არის სრულიად უვნებელი რამ—ეს არის სიცოცხლის ესენცია, ეს არის ძალ-ღონის წარმოშობი. იგი ჰმოქმედობს სისხლის შემადგენლობაზე, გადაახალისებს მას და სწმენდავს მას დაძველებულ მანებელ ნაწილებიდან. როდესაც სნეულებისა თუ მოხუცებულობისაგან დაავადებულ ადგილას მოჰხედება სპერმინი, რომელიც ჩვენს ჯანსაღობას სდარაჯობს, მაშინვე იწყებს ნაყოფიერ მოქმედებას დაზიანებულ უჯრედების გადასახალისებლად, აწვ-

დის მას ახალს სისხლს, ახალს ძაღას, და სნეულების წინააღმდეგ საბრძოლველ საშუალებასა ჰმატებს. ექიმებმა დადასტურეს, რომ სათესლე ძაფების გამონაქური უებარი წამალია: სიბერით გამოწვეულ უღონობისა, სისხლ ნაკლებობისა (ანემია), მძიმე ავადმყოფობის შემდეგ ნერვების აშლისა, დაქანცულობისა და სქესობრივ უილაჯობისა, დამპალ ციებისა და ჩუქუნების შედეგისა, სიგამბდრისა, სიღამბლისა, სქესობრივი სისუსტისა, წყალმანკისა, გულის სნეულებისა, შაქრის ავთმყოფობისა, ქარებისა, ნიკრისის ქარებისა. ექიმებისა და ავადმყოფთა აზრი სპერმინის თაობაზე უფასოთ ეგზავნებათ.

მოითხოვეთ ყველა აფთიაქებსა და სააფთიაქო მაღაზიებში. ფასი—1 ფლაკონი—2 მან. 40 კაპ. ფასდაღებით ვგზავნით ღირებულების 1/3 მიღებისას, შეიძლება ფოსტის მარკებითაც. მთავარი საწყობი პრაღაში. ახვლედიანის აფთიაქში, თფაღისი, გოლოფინის ჰრფსპექტი № 41, დასაკვეთად მიჰმართეთ მთელი კავკასიისთვის წარმომადგენელს ი. გ. ახოზაძეს, ტფაღისი, გოლოფინის ჰრფსპ. № 41.

მიღებული გვაქვს სამადლობელი წერილები აუარებელ პირთაგან, რომლებიც სრულიათ გამოაჯანმრთელა ჩვენმა სპერმინმა, წერილების ნახვა შეიძლება გ. ახოზაძესთან.

გოლოვინის პროსპექტისა და სამხედრო ქუჩის კუთხეში

განიხსნა ახალი აფთიაქი ვარლამ ახვლედიანისა.

უშუხუნა

ჩვენი გეგმა

კ ვ ა ს ი

„ჩვენი გეგმა“-ს ქარხანა გადავიდა ჩერქეზოვის ქუჩაზე № 38.

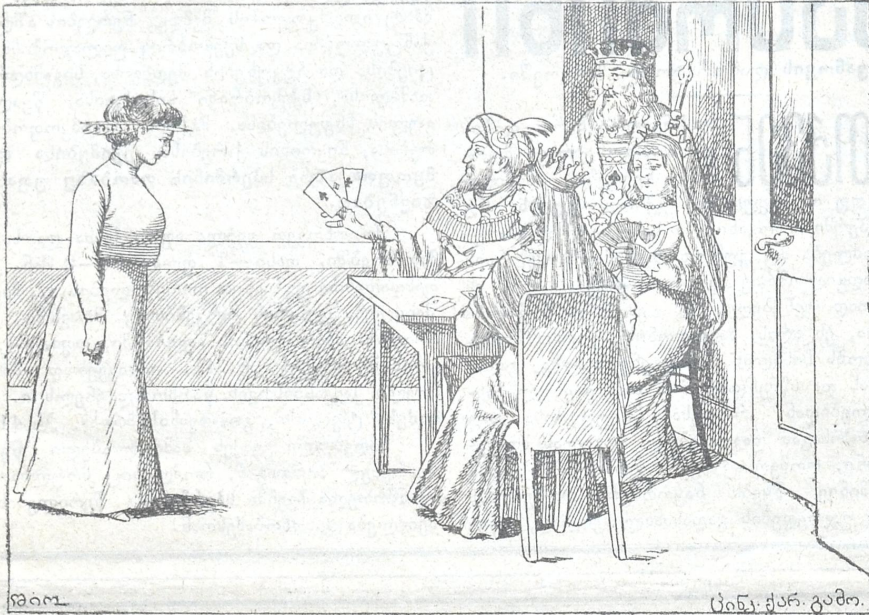
კვასი მზადდება ზარეულ ხარისხოვან მასალისაგან და ნაღული წყლით. სისუფთავე ქარხანაში სუფთ-ხოვით დაცულია. ამზადებს დიდი ხნის დაკვირვებული და პრაქტიკის მქონე მისევე. გეგმა და სუნი მეტათ სსსამოყონა აქეს.

ვისაც სურს დალიოს ნამდვილი პურის კვასი. მოითხოვოს ყოველგან „ჩვენი გეგმა“ და არ აურიონ ის სხვა ფირმებში. კვასი „ჩვენი გეგმა“ ქიმიურ ლაბორატორიისაგან გასინჯული და მოწონებულია.

გთხოვთ პირდაპირ დაწერდეთ.

გთხოვთ პირდაპირ დაწერდეთ.

ვარდმა გასძახა ბუღბუღსა:— ეგ ბალი დამიკალო,
— განა სხვა ბალი არ არის, რა ჩემზე მოიკალო!

ფილი

ცინკ. ქარ. გამო.

წერა-კითხვის საზოგადოება. ქართველთა შორის წერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოება გთხოვთ კლუბის ბალი დაუცალოთ სასეირნოთ. **ახალი კლუბი.** განა სხვა ბალი არ არის!!

1 მაისიდან ქალაქ თფილისში გაიხსნა უურნალ-გაზეთების კანტორა

„განათლება“

ჯერ-ჯერობით აგენტებს გაეგზავნება შემდეგი გაზეთები: „თანამედროვე აზრი“, „ემშა-კის მათრახი“, „თემი“, „თეატრი და ცხოვრება“, ქუთათური „ახალი კვალი“, „კავკასკოე სლოვა“, „თბილისის ლისტოკი“, „ორიზონი“, „მშაიკი“ და „ხათაბალა“.

აგენტები ვალდებულია მთელი თვით დაკვეთილი გაზეთების ფასი წინდა-წინ გადაიხადონ. წინააღმდეგ შეითხვევაში გაზეთები არ გაეგზავნებათ.

ფული და წერილები უნდა გამოიგზავნოს შემდეგი ადრესით: Тифлисъ, почт. ящ. № 96, Сильвестру Р. Таварткиладзе.

კანტორის ადრესი: ოლგინსკაია, № 6.